

Zie, Hij komt

DE WEDERKOMST VAN CHRISTUS

Jonathan Edwards

Oorspronkelijke uitgave: 'The final Judgement, or The World judged righteously &c. by Jesus Christ', in: *Practical Sermons never before published*. Edinburgh 1788.

Uit het Engels vertaald door N.A. Eikelenboom.

© 2017 Den Hertog B.V. Houten

ISBN 978 90 331 2855 4

www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Ten geleide - 9

1. God als de hoogste Rechter - 13

2. Jezus Christus zal de wereld oordelen - 29

3. De boeken geopend - 44

4. De toepassing - 61

Ten geleide

‘...vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden’. Het zijn woorden uit de Twaalf Artikelen, die we in de kerkdienst horen en misschien zelf wel eens uitspreken zonder er verder bij na te denken. Woorden vervluchtigen zo gemakkelijk.

Jonathan Edwards stelt in de vier preken van deze uitgave, *Zie, Hij komt*, de wederkomst van Christus en het laatste oordeel nadrukkelijk aan de orde. Met grote ernst behandelt hij de tekst Handelingen 17 vers 31: ‘Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welke Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man, Die Hij daartoe geordineerd heeft.’

God is de hoogste Rechter van hemel en aarde. Hij legt het oordeel in de hand van Zijn Zoon, Jezus Christus. Dat de Heere Jezus zal wederkomen om alle mensen te oordelen, is een aangrijpend gebeuren. Niemand zal zich eraan kunnen onttrekken.

Enerzijds is de boodschap van het toekomstige oordeel tot waarschuwing van de onbekeerde mens, en anderzijds tot vertroosting van degenen die de Heere vrezen. Jonathan Edwards laat het licht op beide aspecten vallen.

Het thema van de vier preken is: De wereld rechtvaardig

geoordeeld door Jezus Christus. Ter wille van de overzichtelijkheid heeft elke preek in deze uitgave een eigen opschrift gekregen.

Kenmerkend voor de preken van Edwards in het algemeen is de grote bewogenheid met zielen die eruit spreekt. Ook hier is dit nadrukkelijk het geval. Bovenal geven zijn woorden een diep ontzag voor God in Christus te kennen. Moge deze uitgave ertoe leiden dat velen zich diepgaand zullen bezinnen op het zozeer belangrijke en verheven onderwerp: de wederkomst van Christus.

Woerden, zomer 2017

N.A. Eikelenboom

*Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welke Hij de
aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man, Die
Hij daartoe geordineerd heeft.*

HANDELINGEN 17 VERS 31

God als de hoogste Rechter

De woorden van de tekst vormen een deel van de toespraak die Paulus op de Areopagus heeft gehouden, een plaats waar de rechters en de geleerden van Athene samenkwamen. Athene was de voornaamste stad van dit deel van Griekenland, en was daarvoor een zelfstandig gemenebest, de bekendste plaats in de hele wereld als het ging over wetenschap, filosofie en menselijke wijsheid. Zo is het gedurende vele eeuwen gebleven. Uiteindelijk hebben de Romeinen Griekenland veroverd, en vanaf die tijd begon de roem ervan te tanen. Nadat Rome de geleerdheid had overgenomen, begon het met Athene te concurreren, in de wetenschap, de politiek en de kunsten in het burgerlijke leven. Toch was Athene in de dagen van Christus en de apostelen nog heel beroemd. Het was een plaats waar wijzen en geleerden elkaar ontmoetten.

Toen Paulus daar dan ook kwam en over Jezus Christus begon te preken, een Man Die niet lang daarvoor in Jeruzalem was gekruisigd, dromden de filosofen rond hem samen om te horen wat hij te zeggen had. Het merkwaardige van zijn leer wekte hun nieuwsgierigheid, want zij brachten hun tijd ermee door om nieuwe dingen te ontdekken, en ze gingen er prat op dat zij degenen waren die nieuwe ontdekkingen deden, zoals ons in vers 21 wordt gezegd. Zij verachtten in hun hart de leer van Paulus, en

vonden die belachelijk; ze noemden de apostel een ‘klapper’. De prediking van de gekruisigde Christus was immers voor de Grieken een dwaasheid (1 Kor. 1:23). Toch wilden de epicureïsche en stoïsche filosofen, twee verschillende sekten, horen wat de ‘klapper’ te zeggen had.

Dan staat Paulus in hun midden op en houdt een toespraak. Hij spreekt tot de filosofen en geleerden heel anders dan zoals hij zich gewoonlijk tot de mensen richt. In zijn toespraak is heel duidelijk meer diepte in zijn gedachtegang, meer filosofische redenering, een meer verheven stijl dan die we in zijn gebruikelijke toespraken aantreffen wanneer hij tot de gewone man spreekt. Zijn toespraak is zodanig dat hij daarmee waarschijnlijk de aandacht van de filosofen wil trekken om hun instemming te winnen. Hij laat zien dat hij geen ‘klapper’ is, maar iemand die evenveel gezond verstand kan bieden als zij. Hoewel zij prat gingen op hun wijsheid, waren zij toch niet in staat om hem tegen te spreken. Wat hij hier doet, komt overeen met wat hij over zichzelf zegt in 1 Korinthe 9 vers 22, dat hij ‘allen in alles geworden is, opdat hij immers enigen behouden zou’. Hij is niet alleen voor de zwakken geworden als een zwakke, opdat hij de zwakken winnen zou. Nee, hij is ook voor de wijzen als een wijze geworden, opdat hij de wijzen winnen zou.

In de eerste plaats redetwist hij met hen over hun afgodendienst. Hij legt hun uit wie de ware God is en brengt naar voren hoe onredelijk het is om te veronderstellen dat Hij in zo’n eredienst vol bijgeloof vreugde zou hebben. Hiermee begint hij, omdat het wel heel waarschijnlijk is

dat ze ernaar zouden luisteren: dit kwam heel duidelijk overeen met het natuurlijke licht van de menselijke rede. Het kwam ook overeen met datgene wat sommigen van hun eigen dichters en filosofen hadden gezegd (vs. 28). Hij begint niet meteen over Jezus Christus te vertellen, over Zijn sterven voor zondaars en Zijn opstanding uit de doden. Eerst vestigt hij hun aandacht op datgene waarnaar zij waarschijnlijk eerder zouden luisteren. Nadat hij zich op deze manier heeft voorgesteld, gaat hij verder met het spreken over Jezus Christus.

Hij zegt hun dat God de tijden van de onwetendheid aangaande de ware God, de onwetendheid waarin zij tot dan toe hadden verkeerd, overgezien had. God had het toegelaten dat de wereld in de duisternis van het heidendom zou liggen, maar dat nu de bestemde tijd was gekomen waarvan Hij verwachtte dat de mensen zich overal zouden bekeren. God heeft immers een dag gesteld op welke Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door de Man, Die Hij daartoe geordineerd heeft. De apostel dringt bij hen met kracht aan op de plicht dat ze zich tot God zullen wenden, weg van hun bijgeloof en afgodendienst. Hij doet dit door aan te voeren dat God een oordeelsdag gesteld heeft. Om dit te bewijzen, komt hij met de wederopstanding van Christus uit de doden.

Wat de woorden van de tekst betreft, kunnen we opmerken dat de apostel daarin over het algemene oordeel spreekt: Hij zal de wereld oordelen.

De tijd wanneer dit zal plaatsvinden, zal zijn op de gestelde dag: Hij heeft een dag gesteld.

Hoe de wereld geoordeeld zal worden: Rechtvaardig.
De Man door Wie de wereld geoordeeld zal worden: Jezus Christus, Die God uit de doden heeft opgewekt.

De leerstelling: Er komt een dag waarop een algemeen, rechtvaardig oordeel over de hele wereld zal plaatsvinden, door Jezus Christus.

In het spreken over dit onderwerp zal ik laten zien dat God de allerhoogste Rechter van de wereld is; dat er een tijd komt dat God in het openbaar en op plechtige wijze de hele wereld zal oordelen; dat de Persoon door Wie Hij de wereld zal oordelen, Jezus Christus is; dat alles wat er op die dag gebeurt, heel belangwekkend en in waarheid schrikwekkend zal zijn; dat alles rechtvaardig zal worden gedaan; ten slotte zal ik aandacht schenken aan de dingen die onmiddellijk op het oordeel zullen volgen.

God is *naar recht* de allerhoogste Rechter. Hij is naar recht de allerhoogste en absolute Heerser. Hij beschikt over alle dingen, zowel in de natuurlijke als de morele wereld. Het redelijke, verstandelijke deel van de schepping is inderdaad onderworpen aan een andere soort regering dan die waaraan de redeloze schepselen zijn onderworpen. God heerst over de zon, de maan en de sterren. Hij regeert zelfs over de stofdeeltjes die in de lucht zweven. Geen haar van ons hoofd valt op de aarde zonder onze hemelse Vader. God heerst ook over de redeloze schepselen. In Zijn

voorzienig bestel ordent Hij, naar Zijn eigen besluiten, alles wat in die schepselen gebeurt. De redelijke schepselen zijn in alles wat ze doen aan dezelfde soort regering onderworpen. Alles wat ze doen¹, en alles wat er ten aanzien van hen gebeurt, wordt door het hoogste voorzienig bestel volgens absolute besluiten bestuurd. Niets wat ten opzichte van hen gebeurt, geschiedt ooit buiten datgene om wat God volgens Zijn eigen besluiten beschikt. De regel van deze regering is het wijze besluit van God, en niets anders.

Redelijke schepselen evenwel, omdat ze verstand hebben en uit vrije wil handelen, staan onder een andere vorm van regering. Dat is niet alleen zo ten aanzien van hun handelingen waarin zij naar believen beschikken, of ten aanzien van hun vrijwillige handelingen. De regering waarover ik nu spreek, wordt een *morele* regering genoemd, en bestaat in twee dingen: in het *geven van wetten* en in het *oordelen*.

God is ten aanzien van deze soort regering naar recht de soevereine Heerser over de wereld. Hij bezit dit recht vanwege Zijn oneindige grootheid en uitnemendheid, waardoor Hij recht heeft op het ambt van de hoogste Rechter. Daartoe is Hij ook volkomen en alléén geschikt. Hij Die er zo uitnemend toe geschikt is om er oneindig waardig toe te zijn dat het schepsel Hem de grootste eerbied zal bewijzen, heeft daardoor ook recht op die eerbied. Hij verdient die eerbied omdat Hij die waardig is.

1. Met uitzondering van de dingen die zondig zijn; want de zondigheid van handelingen is niet bij de besluiten van God inbegrepen. Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid rein in Zijn handelen.